

PORT
PAYÉ
HELLAS

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 206 1 Ἰουνίου 2007

Ἡ πλασματική παγγνωσία μας

τό τραχύ ὕφος καί στήν ἀπολυτότητα τῆς διαλεκτικῆς τοῦ ἄθεου συνομιλητή μου βλέπω νά φωτογραφίζεται, αὐτόματα, ἡ ὑπέρμετρη καύχηση γιά τήν ἐξειδικευμένη γνώση μας καί γιά τήν προηγμένη τεχνολογία μας. Ἡ πεποίθηση, πώς βρισκόμαστε στήν τελική φάση τῆς «ἀπομύθευσης» τῶν μυστικῶν καί τοῦ μυστηρίου τῆς ἀπέραντης καί ἀπροσπέλαστης Δημιουργίας. Πώς ἡ ἀνήσυχη ἐρευνητική μας περιέργεια, σέ συνδυασμό καί σέ συνεργασία μέ τήν ἐκλεπτυσμένη τεχνολογία μας, μπόρεσε νά προσεγγίσει καί νά ψαύσει τά ἀκρότατα ὄρια τῆς παγκόσμιας ἁρμονίας. Κατόρθωσε νά ἐντοπίσει, νά «ἀποϊεροποιήσει» καί νά περιγράψει ὅσα οἱ μακρινοί πρόγονοί μας, μέσα στό κλίμα τῆς θαυμαστικῆς ἀγνωσίας τους, εὐλαβοῦντο ὡς ἀπρόσιτο μυστήριο. Νά ἀμφισβητήσει τήν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀποκλειστικότητα τῆς «παγγνωσίας» Του. Καί νά ἀνυψώσει στό βάθρο τῆς μοναδικῆς, καθαρῆς καί ὑπέριστης ἀξίας τό ἀνθρώπινο λογικό, καί τήν ἀνθρώπινη εὐρηματικότητα.

Η θεωρία τους, κοφτή και αποφθεγματική: Για τον άνθρωπο, των προϊστορικών και των πρώτων ιστορικών περιόδων, η επαφή με το άγνωστο περιβάλλον του, το συναπάντημα με το απροσδόκητο και το έκφοβιστικό και το θανατηφόρο, προκαλούσε το φόβο και την εξάρτηση από την υπερβατική δύναμη, που εξουσιάζει τη φύση και ευνουεί ή καταστρέφει τη μικρή, την άσημαντη και ανάξια ανθρώπινη οντότητα. Σήμερα, που η γνώση απλώθηκε, που ο άνθρωπος έχει προελάσει στα βαθύτερα, μυστικά φιόρδ της υλικής Δημιουργίας, δεν υπάρχει καμιά ανάγκη για προσφυγή σε υπέρλογη δύναμη. Η πλατειά και βαθειά γνώση είναι δικό μας απόκτημα. Και ο σεβασμός, που προσφερόταν από τους παλιούς στο πρόσωπο του Θεού, ανήκει, αποκλειστικά και ολοκληρωτικά, στο λογικό άνθρωπο.

Δέν έχω την πρόθεση να υποτιμήσω και, πολύ περισσότερο, να άπορρίψω το θησαύρισμα της εμπλουτισμένης ανθρώπινης γνώσης μας και το απόκτημα της εξελιγμένης τεχνολογίας μας. Ό,τι μάζεψαν, με κόπο πολύ, οί πατέρες μας. Και ό,τι συνάγουν, σήμερα, με ανύσταχτο μόχθο και με ευσυνείδητη επιστημονική διαπρατικότητα, οί άπανταχού γής έξειδικευμένοι, άδελφοί μας, έρευνητές. Όλο αυτό το απόκτημά μας εύρύνει τούς όρίζοντες των συλλογισμών μας, άποσαφηνίζει κάποια από τά έρωτηματικά μας και προσφέρεται ως βοήθημα στην όργάνωση της καθημερινότητας μας. Αυτό το δέχομαι και το προσυπογράφω. Και πιστεύω, πώς στην άποδοχή αυτή έχω σύμψηφο και τον όποιοδήποτε άθεο συνοδοιπόρο στις τροχιές του είκοστού πρώτου αιώνα.

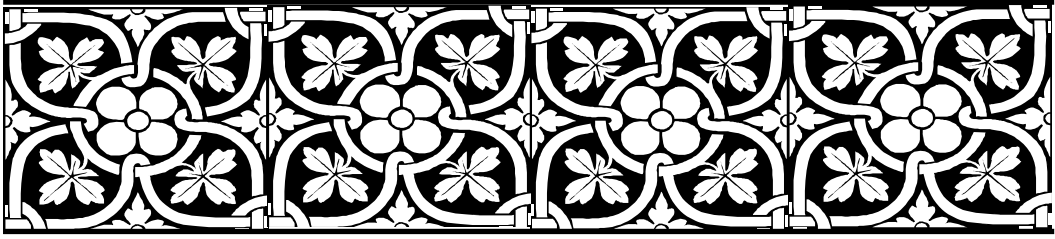
Η διαφοροποίησή μου και η διαφωνία μου ξεκινάει από κει και πέρα. Στα πρόσωπα των σύγχρονων έρευνητών και των χειριστών της προχωρημένης τεχνολογίας διακρίνω την ίκανοποίηση, άλλ' όχι την καύχηση. Όλοι αυτοί χαίρονται το θηριατισμό τους στον άγνωστο χώρο «του σύμπαντος κόσμου» και την κοπιαστική άνάβασή τους στο νοτιό Έβερεστ της γνώσης. Άλλά δέ διακινδυνεύουν το παράτολμο: Νά ίσχυριστούν, ότι έφτασαν στις άπρόσιτες και άνέγγιχτες κορυφές. Ότι έρμήνευσαν, με λογικά σχήματα και μαθηματικά θεωρήματα τά μυστήρια, που υπερβαίνουν την ανθρώπινη λογική και παραμένουν άπροσπέλαστα. Στη σκιά και στη σιωπή του «έπέκεινα».

Η χριστιανική πίστις, ἢ, σωστότερα, οἱ χριστιανοὶ ἐπιστήμονες εἶχαν μεθύσει, μέ τό κρασί τῶν ἐπιτυχιῶν τους. Καί, μέσα στήν εὐφορία τους, ἔβλεπαν ὅλες τίς πόρτες ἀνοιχτές καί ὅλα τά μυστικά τῆς Δημιουργίας παραδομένα σιά χέρια τους. Οἱ σημερινοί, καθώς βυθίζονται, προσεκτικά καί διακριτικά σέ ἀπροσπέλαστα βάθη, διατηροῦν τήν ταπεινότητα τοῦ ἐρευνητή-μαθητή. Καί ἀποφεύγουν νά ἐκφέρουν ἄποψη, σέ θέματα, πού βρίσκονται πολύ μακριά ἀπό τό κῶρο τῆς ἔρευνάς τους. Μᾶς ἐμπιστεύονται τό ἀπόσταγμα τῶν μελετῶν τους. Καί ἐπιφυλάσονται, μέ τήν τίμια δήλωση: Δέν ξέρω, δέν ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τῆς εἰδικότητάς μου καί τῆς προσπάθειάς μου, ἡ προσέγγιση στό θρόνο τοῦ Θεοῦ ἢ ἡ στήριξη τῆς λογικῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ ἀθεϊστικοῦ συνασπισμοῦ.

Αλλῶστε, ἡ σύγχρονη ἐπιστημονική ἔρευνα, μέ τήν πολυδιάσπασή της καί τήν πολυκλαδικότητά της, ἔχει μοιράσει τήν ἀπέραντη Δημιουργία, ἀκόμα καί τόν πεπερασμένο ἄνθρωπο σέ μικρά ὑποσύνολα. Καί ἔχει ἀπομονώσει τοὺς ἐρευνητές στό δικό τους στενό ἐργαστήριον καί στό ἐπιμερισμένο ἀντικείμενο. Μέ τή μέθοδο αὐτή, οἱ ἐπιστήμονες προχωροῦν σέ βάθος γνώσης. Ἄλλά, ὅπως θά τό περίμενε κανείς, εἶναι ἐφεκτικοί στήν ἐκφορά σφαιρικῆς ἄποψης, μεταφυσικῆς βεβαιότητας» Καί, πολύ περισσότερο, στήν υἱοθέτηση καί στήν ὑποστήριξη τῆς ἀκάλυπτης διαλεκτικῆς τοῦ ἀθεϊσμοῦ.

Μέ δεδομένη αὐτή τήν ἐξέλιξη, ἡ σκληρότητα καί ἡ μαχητικότητα τοῦ ἀθεϊστικοῦ κινήματος χάνει τό ἔρεισμα τῆς παγγνωσίας καί τῆς προοδευτικότητας. Μένει, σάν ἓνα ἀπολίθωμα τῶν αἰώνων τῆς ματεριαλιστικῆς ὑπεραιοδοξίας. Σάν ἓνα χειροποίητο ἐκρηκτικό, ἐφεύρημα σκληρυμένου μυαλοῦ καί ὄπλο σέ σκληρυμένα δάχτυλα, πού ἐπιμένουν νά ἀποφαίνονται, μέ βεβαιότητα, γιά θέματα, πού δέν τά μελέτησαν καί γιά πραγματικότητες, πού δέν τίς ἄγγιξαν.

Από τήν πλευρά μου, νοιώθω νά καταλύεται τό τεῖχος, πού χώριζε καί ἀπομόνωνε τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπιστήμης ἀπό τοὺς ἀνθρώπους τῆς πίστεως. Μιά κοινή λεωφόρος ἀνοίγεται μπροστά μας. Εἶναι ἡ λεωφόρος τοῦ «θάμβους». Περπατᾶμε, γυρίζουμε ὁλόγυρα τά βλέμματά μας, καμαρώνουμε καί ἀξιοποιοῦμε τά εὐρήματα τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου καί νοιώθουμε τήν ψυχή μας νά γεμίζει μέ θάμβος καί μέ δοξολογία. «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα» (Ψαλμ. ιη' 2).

«Οί «ληγμένες» φιγοῦρες

Ολοι μου, ἀναγνώστες μου, ὄλοι ὅσοι δρασκελίζετε, μέ λαχτάρια καί ἱερό δέος, τό κατώφλι τοῦ Ναοῦ, γιά νά βρεθεῖτε στήν θερμή ἀγκάλη τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά συναντηθεῖτε μέ τόν Σταυρωμένο καί Ἀναστημένο Κύριό μας καί γιά νά λουστεῖτε στό φῶς τῆς ἀλήθειας, χαρεῖστε μου, γιά λίγο, τήν ἀκοή σας καί τήν προσοχή σας. Μέ συνοχή καρδιάς, σημαίνω, κατενώπιόν σας, τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Καί σᾶς προειδοποιῶ: Στή σύγχρονη ἐκκλησιαστική μας διοίκηση εἰσχώρησε ἡ ἀνεπίτρεπτη καί παμπόνηρη μεθοδολογία τῆς ἀγορᾶς. Ἡ διαφήμιση καί προώθηση τῶν «ληγμένων» καί ἐπικίνδυνων προϊόντων. Ἡ ἔξαπάτηση τοῦ ἀγνοῦ καί ἔντιμου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος μέ τήν ἀνάρτηση στίς προθῆκες τῆς δημοσιογραφικῆς καί τηλεοπτικῆς διαφήμισης ρασοφόρων, πού εἶναι ἠθικά «κατεγνωσμένοι» καί ἱεραρχικά «ληγμένοι».

Ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος, δέσμιος τῶν προσωπικῶν του προτιμήσεων, τῶν προκαταλήψεων του ἢ τῶν σκοπιμοτήτων του, ἀντιγράφει πιστά τίς ἐπίμεμπτες μεθόδους τοῦ ἀσύδοτου ἐμπορίου. Ἀνασύρει-μέ διεργασίες ιδιαίτερα σκοτεινές-ἀπό τή χαβούζα τῆς ἀπόρριψης καί τῆς περιφρόνησης

«ληγμένα» ἱερατικά καί ἀρχιερατικά ὑποπροϊόντα καί τά ἐπανекθεῖται σέ δημόσια διαφήμιση, ὡς ἄξια τιμῆς, σεβασμοῦ καί προαγωγῆς. Ἐστιάζει τούς προβολεῖς ἑνός τεχνητοῦ καί κακόγουστα ἐπιτηδευμένου θαυμασμοῦ καί μιᾶς ἀκάλυπτης ἀναγνώρισης σέ φιγοῦρες, πού, στό διάστημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς τους θητείας, αὐτοδιασύρθηκαν καί αὐτοαπαξιώθηκαν, μέ τήν προκλητική καί διαβλητή συμπεριφορά τους. Σέ ρασοφόρους στιγματισμένους μέ ποικίλα «κουσούρια». Καί ἐνῶ εἶναι διαπιστωμένη καί ὁμολογημένη ἡ ἀναξιότητά τους, ἐπιμένει, ἀσταμάτητα καί ἀνευθρίαστα, νά τούς διαφημίζει, ὡς ὑποδείγματα ἠθικῆς ἀκεραιότητος καί ποιμαντικῆς ἀξιοσύνης. Σκοπός του, νά ἀποσβέσει τήν ἐναντίον τους λαϊκή ἀπέχθεια καί τήν κατακραυγή. Νά τούς δείξει ἀναβαπτισμένους καί ἀναβαθμισμένους. Γιά νά ἐντυπωσιάσουν. Καί γιά νά ἐπιβληθοῦν, τεχνητά καί στανικά, στή συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ἡ ἐπιχείρησή του εἶναι ἐντατική, ἀλλά μάταιη. Δίνει ὅλες του τίς δυνάμεις καί δαπανάει ὀλόκληρο τό ἀρχιεπισκοπικό του κύρος, γιά νά ἀπολούσει τούς σταμπαρισμένους καί «κραγμένους» καί νά τούς ἀνυψώσει στήν

έξέδρα τῶν «διακεκριμένων». Νά τούς προβάλει, ὡς πρόσωπα χαρισματοῦχα, πανάξια, ἀλλά ἀγνοημένα. Ὡς φορεῖς ἐξαιρέτων προσόντων, ἀλλά σπρωγμένους στό περιθώριο. Ὡς πιστά ἀντίγραφα τῶν τιμημένων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά συκοφαντημένους. Καί-βέβαιος πῶς ἡ διαφήμισή του ἀποβαίνει πειστική-μέ τήν πρώτη εὐκαιρία καί μέ μιά σπρωξιά, τούς βοηθάει νά σκαρφαλώσουν στά σκαλοπάτια τῶν ὑψηλῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων καί νά ὑφαρπάσουν τά φανταχτερά διάσημα τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος.

Στό marketing τῶν εἰδῶν διατροφῆς ἡ προώθηση «ληγμένων» προϊόντων ἔχει καταντήσει πρακτική ρουτίνας. Ἀλλά ἀνήθικης καί ἐπικίνδυνης ρουτίνας. Δεῖγμα τῆς ὀργανωμένης διαφθορᾶς, πού πλεονάζει στήν ἐποχή μας. Τήν ἀντιμετωπίζουμε καθημερινά καί τήν τρέμουμε. Τή φωτογραφίζουμε, μέ ἀπέχθεια, οἱ δημοσιογράφοι. Τήν ἐλέγχουν οἱ διωκτικές ἀρχές. Τήν κολλάει, μέ βαρειές ποινές, ἡ δικαιοσύνη. Ἔχει γίνει, γιά ὅλους μας, ὁ μόνιμος ἐφιάλτης. Φόρτος εὐθύνης, γιά κείνους, πού ἀσκοῦν τόν ἔλεγχο ποιότητας τῶν τροφίμων μας. Καί φόβος γιά μᾶς, τούς ὑπόλοιπους, πού ἀπλώνουμε τό χέρι, γιά νά διαλέξουμε καί νά πληρώσουμε τό ἀπαραίτητο σιτηρέσιο.

Μπαίνεις σέ ἓνα πολυκατάστημα ἢ σέ ἓνα λιτό, παραδοσιακό μπακαλικάκι τῆς γειτονιάς καί σέ συνέχει ὁ φόβος. Στά καλοστολισμένα, ὑπερφορτωμένα ράφια παρεμβάλλονται, ἀνάμεσα στά «διαλεγμένα» καί «ἠλεγμένα» εἶδη τῶν τροφίμων καί τά «ληγμένα», τά

σαπισμένα καί τά ἐπικίνδυνα. Προβάλλονται καί διαφημίζονται, μέ καινούργιο, ἐντυπωσιακό look. Ἔτοιμα νά ἐλκύσουν τήν εὐνοια καί τήν ὄρεξη τοῦ ἀνυποψίαστου ἢ ἀπρόσεκτου πελάτη. Καί νά μεταπηδήσουν στό καλάθι τῶν προμηθειῶν του. Λίγο νά ὑποστειλεῖ ὁ ἀγοραστής τήν προσοχή του, λίγο νά ἀφεθεῖ στόν ἰσχυρό μαγνητισμό τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβλήματος ἢ στή φαντασίωση τῆς διαφημισμένης γεύσης, τό ὑποπτο προϊόν γίνεται ἐπιλογή του καί περνάει στό οἰκογενειακό του τραπέζι. Μέ ἐπιβάρυνση οἰκονομική περιττή. Καί μέ ἐπιπτώσεις ἀπρόβλεπτες, στήν ὑγεία τῆ δικῆ του καί τῶν παιδιῶν του.

Ἴδια καί ἀπαράλλακτη ἡ πρακτική τοῦ Χριστόδουλου. Πού τήν ἀσκεῖ, ὄχι στό πολυκατάστημα τῶν προϊόντων τῆς καθημερινότητας ἢ στό, παλαιοῦ τύπου, μπακαλικάκι τῆς γειτονιάς, ἀλλά «ἔσω τοῦ παραπετάσματος», στό χῶρο, πού τελεῖται ἡ ἀναίμακτη Θυσία καί ἱεουργεῖται τό μέγα Μυστήριό τῆς Σωτηρίας.

Ὁ Χριστόδουλος ἤρθε ἀπό τό Βόλο, πλαισιωμένος μέ τούς ἰριδισμούς τῶν αὐτοδιαφημιστικῶν διακηρύξεων του καί μέ τήν ἀνθρώπινη ὁμάδα τῶν ὑποτιθέμενων συνεργατῶν του.

Οἱ Βολιώτες καί οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς δέν ὑποκλίνονταν σεβαστικά σ' αὐτή τήν ὁμήγυρη. Τά δυσμενῆ ἀκούσματα τούς εἶχαν παγώσει. Οἱ ἀπαξιωτικές πληροφορίες, πού περνοῦσαν ἀπό στόμα σέ στόμα καί φορτίζονταν ὀλοένα μέ καινούργια, ἐπιβαρυντικά δεδομένα, τούς εἶχαν πείσει, πῶς στό Μητροπολιτικό Μέγαρο στροβιλίζονταν νυχτερίδες. Κάποιοι ἀπό αὐτούς, οἱ εὐλαβέστεροι, ἔσκυβαν τό

πρόσωπο, πικραμένοι ή ντροπιασμένοι. Καί κάποιοι άλλοι έκλεβαν τήν παράσταση, άναπαράγοντας τό σκανδαλισμό καί έρεθίζοντας τά έκκλησιαστικά περιβάλλοντα.

Οί άνθρωποι τοῦ λεκανοπεδίου καί τών άλλων διαμερισμάτων τῆς ελληνικής επικράτειας, πού μπήκαν στή δοκιμασία νά τούς δεχτοῦν καί νά τούς φορτωθοῦν, δέ διέθεταν, εκείνο τόν καιρό, τή βαρεία καί σκοτεινή πείρα, πού καταπίεζε τό πλήρωμα τῆς Μητρόπολης Δημητριάδος. Ἦταν άνοιχτοί στούς προγραμματισμούς τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου καί γεμάτοι προσδοκίες γιά τόν έμπλουτισμό καί τήν αναβάθμιση τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος. Ἀλλά, καθώς ὁ καιρός κυλοῦσε ἡ έλπίδα ὀλοένα καί σκοτείνιαζε. Τό προφίλ τοῦ Χριστόδουλου έπιχρωματιζόταν μέ πινελιές άπαξιωτικές καί προβληματικές. Καί οἱ ὑποσχέσεις άποδεικνύονταν πλαστογραφημένα εύχολόγια. Τά πρόσωπα, πού διάλεγε, γιά νά συγκροτήσει τό αρχιεπισκοπικό του έπιτελεῖο καί οἱ ρασοφόροι, πού τούς προωθοῦσε στήν έξέδρα τῆς έπικοινωνιακῆς προβολῆς, γιά νά τούς χρίσει «ὑποψήφιους πρὸς άρχιερατεία», δέν ένέπνεαν τήν κοινή άποδοχή καί δέν άνέπασαν τίς συνειδήσεις. Ὡστόσο, εκείνος έξακολουθοῦσε νά επιλέγει καί νά σπρώχνει «πρὸς άνάδειξη» τίς στιγματισμένες καί «ληγμένες» φιγούρες. Αὐτούς, πού ἡ εύαισθησία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τούς εἶχε χαρακτηρίσει ὡς άνίκανους ἢ ὡς άνάξιους. Αὐτούς, πού εἶχαν δώσει άφορμές ψόγου στούς κύκλους τῆς διακονίας τους ἢ αὐτούς, πού ἡ σκοτεινή, ὄχι, ὅμως, άθέατη, ζωή τους εἶχε καταντήσει άφορητο σκάνδαλο.

Καί μιά καί δύο καί τρεῖς καί πολλές φορές, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἔσκυβε, ὄχι στούς άνθῶνες τῆς άγιότητας, αλλά στούς βόθρους τῆς διαφθορᾶς, γιά νά συλλέξει τούς έπιτελεῖς του. Καί ἡ πράξη του αὐτή κατέστησε στοιχεῖο τῆς ταυτότητάς του. Στόχευση κλειδωμένη πρὸς τήν κατεύθυνση τών «διαβεβλημένων» ἢ καί τών «κραγμένων». Πρακτική βεβαιωμένη μέ τήν πυκνή άναπαραγωγή της.

Καί μετά τήν παρέλευση τών έννιά χρόνων, κατά τούς ὁποίους ὁ Χριστόδουλος κάθεται στόν αρχιεπισκοπικό θρόνο τών Ἀθηνῶν, οἱ πάντες εἶναι, πιά, πληροφορημένοι καί βεβαιωμένοι ὅτι ὁ κεντρικός ὑπαίτιος καί ὑπόλογος γιά τήν άνωμαλία, πού κατατρύχει τούτη τή στιγμή τήν ελληνική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, δέν εἶναι ὁ τάδε ἢ ὁ τάδε άσυνείδητος ρασοφόρος, πού στήνεται, ίκετευτικά καί κολακευτικά, στά κρᾶσπεδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, έπιαιτώντας τήν άρχιερατική ράβδο, αλλά ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, πού περιφέρεται στίς χωματερές καί επιλέγει(!!!) τά άπορρίμματα.

Κλασσικό παράδειγμα έπίμονης (θά τολμοῦσα νά γράψω καί άδιάντροπης) προβολῆς «ληγμένης» φιγούρας, εἶναι ἡ έπί έννιά ὀλόκληρα χρόνια περιφορά, άνά τήν Ἑλλάδα καί διαφήμιση τοῦ ρασοφόρου Θεόκλητου Κουμαριανοῦ. Τόν ταξιδεύει καί τόν προβάλλει. Ἀπό έπαρχία σέ έπαρχία. Ἀπό Συνοδική διάσκεψη σέ έπόμενη Συνοδική διάσκεψη. Καί ζητάει πάντοτε ἢ, σωστότερα, άπαιτεῖ άπό τούς Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς καί άπό τό λαό, νά γίνει άποδεκτός ὡς άξιός, σοφός καί έξαγιασμέ-

νος φορέας τῆς ἀρχιερατικῆς Χάρης καί νά ψηφιστεῖ ὡς Μητροπολίτης, ὄχι τυχαίας, μικρῆς καί φτωχῆς, Μητρόπολης, ἀλλά μεγάλης καί ἱστορικά καταξιωμένης ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας.

Σᾶς ὑπενθυμίζω κάποια λησμονημένα γεγονότα. Ἀμέσως μετά τήν ἀναρρίξησή του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, ὁ Χριστόδουλος ἐπισκέφτηκε τό Βόλο. Ἡ τελετουργική ὑποδοχή του ὀργανώθηκε ἀπό τούς ἐπιτελεῖς του, μέ τήν προοπτική νά ἐντυπωσιάσει καί νά μαγέψει τά πλήθη. Καί, ἀκριβῶς τότε, μέσα στή μέθη τῶν τιμῶν καί τῶν ἐπιφωνήσεων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ὑψωσε ἐπιδεικτικά τό χέρι του, ἔδειξε τόν, ἴσαμε τότε, πρωτοσύγκελλό του Κουμαριανό καί ἀναφώνησε: «Παιδί μου Θεόκλητε, παραδίδω τή Μητρόπολη Δημητριάδος στά χέρια σου».

Ὁ Θεόκλητος πέταξε στόν ἔβδομο οὐρανό. Ἀλλά οἱ Βολιώτες βυθίστηκαν στά τάρταρα τῆς ἀπόγνωσης. Ἡ ἀρχιεπισκοπική χειρονομία ἀνοιγε μπροστά τους τή χλωματερή τῆς διαφθορᾶς. Καί ἔνοιωθαν τόν τόπο τους καί τήν τοπική τους Ἐκκλησία νά μεταποιοῦνται σέ γήπεδα ντροπῆς.

Ὁ Χριστόδουλος ἀναχώρησε ἀπό τό Βόλο μέ τήν ἱκανοποίηση, ὅτι τίμησε τόν «ἐκλεκτό» του. Καί τό πλήρωμα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀναστατωμένο, σάλπισε ξεσηκωμό καί πάλη, γιά τήν ἀκύρωση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ σχεδίου. Φώναξαν. Διαμαρτυρήθηκαν. Ἐνημέρωσαν τούς παράγοντες τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Δήλωσαν κοφτά, θαρρετά, ὅτι δέν πρόκειται νά σκύψουν τό κεφάλι νά προσκυνήσουν, ὡς φυτευτό Μητροπολίτη τους καί ὡς δοτό πνευματικό τους πατέρα, τόν τότε ἀρχιμανδρίτη Κουμαρι-

ανό. Καί πέτυχαν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, πιεσμένος καί ντροπιασμένος, ἀναγκάστηκε νά ἀλλάξει ρότα. Ἐβαλε, γιά λίγο, στό χρονοντούλαπο τόν ἀγαπημένο του καί εὐνοημένο του, καί προώθησε, ὡς ὑποψήφιο, ἄλλο ἀρχιμανδρίτη.

Σύντομα, ὡστόσο, ἐπανῆλθε. Ἐπανεφερε τόν Κουμαριανό στόν κατάλογο τῶν πρωτοκλασάτων ὑποψηφιοτήτων. Καί ἄρχισε νά τόν σπρώχνει στήν κλίμακα τῆς ἀνάδειξης. Καί, μόλις νόμισε πῶς τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία, τόν φόρτωσε σέ ἐκκλησιαστική ἐπαρχία τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδας, στή Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων. Οἱ Καρδιοσιῶτες εἶχαν πληροφορηθεῖ, ὅσα τραγικά ἦ φαιδρά εἶχαν γίνει στό Βόλο. Ἀλλά δέν πρόλαβαν νά ἐπεξεργαστοῦν τό φάκελλο τῆς «ληγμένης» προσφορᾶς καί νά ὀργανώσουν τήν ἐκκλησιαστική τους ἄμυνα. Στό «ἄψε σβῆσε», τόν εἶδαν νά εἰσορμᾷ, καλοστολισμένος μέ τά ἀρχιερατικά διάσημα καί νά ἀνεβαίνει στό δεσποτικό θρόνο.

Ὅμως, «ἡ ἀρχή τόν ἄνδρα δείκνυσι». Καί ἡ ποιότητα τοῦ «ἀνδρός» Κουμαριανοῦ δέν ἄργησε νά γίνει γνωστή. Ἡ συλλογή τῶν συνεργατῶν του ἀνταποκρινόταν στό δικό του ἦθος καί στίς δικές του προτιμήσεις. Καί τά περιστατικά, πού ἀπασχόλησαν καί προβλημάτισαν ἀκόμα καί τίς ὑπηρεσίες τῆς ἑλληνικῆς ἀστυνομίας, τόν κατέστησαν «δακτυλοδεικτούμενο» καί «σχολιαζόμενο».

Ὁ Χριστόδουλος ἀγωνίστηκε, μέ τά νύχια καί μέ τά δόντια, νά τόν κρατήσει ὄρθιο στόν ἀρχιερατικό θρόνο. Μέ παρεμβάσεις του στόν κρατικό μηχανισμό καί μέ ἐπισκέψεις του στήν πόλη τῆς Καρδίτσας προσπάθησε νά ἀναστη-

λώσει τό συντριμμένο προφίλ του και νά άποσβέσει τήν πάνδημη κατακραυγή. Άλλά δέν τά κατάφερε. Όταν οι ποικίλες, ύποπτες διασυνδέσεις του Κουμαριανού και ή έμπλοκή του στα παραεκκλησιαστικά και τά παραδικαστικά κυκλώματα άπλώθηκαν στις σελίδες των καθημερινών έφημερίδων και κατακρίθηκαν από τά τηλεοπτικά παράθυρα και όταν ή έμπεριστατωμένη και δίκαιη κριτική έφτασε νά άγγίξει και τόν μάναντζερ του Κουμαριανού Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, τό στρίψωμα και γιά τούς δυό, ήταν τόσο δυνατό και τόσο πιεστικό, πού έσπρωχνε και τούς δυό στην έξοδο. Και τότε, ό δυνατότερος, ό Χριστόδουλος, πού θεωρούσε και διαφήμιζε τόν έαυτό του ως ρυθμιστή τής κατάστασης και έγυητή τής κάθαρσης και, μέ τό τρεμάμενο χέρι του, κρατούσε τό τιμόνι τής κεντρικής έξουσίας, άναγκάστηκε νά θυσιάσει τόν ύποτακτικό του, γιά νά φανεί, πώς έκανε κάθαρση και νά σώσει τό δικό του σκίητρο. Ο Θεόκλητος Κουμαριανός, ξαφνικά, έμφανίστηκε στην Καρδίτσα και, ντυμένος τά άρχιερατικά του άμφια, άνέβηκε στό δεσποτικό θρόνο και άνακοίνωσε, ότι, γιά τό καλό τής Έκκλησίας και του Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, ύποβάλλει τήν παραίτησή του από τό Μητροπολιτικό θρόνο τής Θεσσαλιώτιδος.

Άμέσως μετά, μάζεψε τά ύπάρχοντά του και μετανάστευσε έξω από τά όρια τής θεσσαλικής γής. Στιγματισμένος και ντροπιασμένος. Φορτωμένος τίς δικές του πομπές και τίς ένοχές του προστάτη του Χριστόδουλου.

Άπό κεί και πέρα άρχίζει τό τρίτο παζάρι. Τό «ληγμένο» πακέτο, μέ τήν έπωνυμία Θεόκλητος Κουμαριανός,

πού άπορρίφθηκε, και έξωπετάχτηκε, σέ πρώτη φάση, από τήν πατρίδα του, τό Βόλο και, σέ δεύτερη φάση από τήν Καρδίτσα, έπρεπε νά έμφανιστεί και σέ έπόμενη, κάπως μακρυνότερη, άγορά. Μέ νέο στυλ. Και μέ καινούργιες, έντυπωσιακότερες συστάσεις. Γι' αυτό και φρόντισε ό προστάτης του Χριστόδουλος, νά τόν στολίσει μέ άρχιεπισκοπικά, ρητορικά διαδήματα. Νά τόν επαινέσει, ως άδάμαντα ήθους. Και ως ήρωα έξαίρετης άυταπάρνησης. Και νά τόν λανσάρει ως άξιο και ικανό νά ποιάνει νέα πνευματική οίκογένεια.

Τήν άτυχία, στή φάση αυτή, τήν είχε ή Κόρινθος. Μόλις ή Μητρόπολη κενώθηκε, ύστερα από τραγική όμηρία σαργανταξί χρόνων, ό Χριστόδουλος έσπευσε νά λανσάρει και νά διαφημίσει, ως διάδοχο, τό Θεόκλητο Κουμαριανό. Άλλά, από τήν πρώτη στιγμή, πού τόλμησε νά άναφερθεί στό όνομά του και νά ύποδηλώσει, ότι τόν θεωρεί ως τόν πλέον κατάλληλο και έπίδέξιο άναστηλωτή του κύρους τής έξαρθρωμένης Κορινθιακής, έκκλησιαστικής περιφέρειας, άρχοντες και λαός του έφραξαν τό δρόμο. Δήλωσαν, μέ άποφασιστικότητα και άνελαστικότητα, ότι δέ δέχονται τά άπορρίμματα των Θεσσαλικών Μητροπόλεων νά έπικαθήσουν στό δικό τους κεφάλι και νά ύποδυθούν τόν πνευματικό τους ήγέτη.

Ο Χριστόδουλος, ταραχτηκε. Έξοργίστηκε. Άλλά δέν κατάφερε νά έπιβάλλει στους Κορίνθιους τό θέλημά του. Μάζεψε τό «ληγμένο» πακέτο και ύποχώρησε. Και άναζήτησε τόν «ύποψήφιο προς άνάδειξη» σέ άλλο διαμέρισμα τής άποθήκης των «ληγμένων» συνεργατών του. Τόν Κουμαριανό-θά τό πιστέψετε;-τόν κράτησε στην έφεδρεία.

Καί βρήκε τό θάρρος νά τόν ἐμφανίσει, ξανά, δημόσια. Νά τόν διαφημίσει καί γιά τέταρτη φορά. Πρίν ἀκόμα σαραντίσει ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος, μέ αἰφνίδια πρωτοβουλία κάλεσε τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, γιά νά ἐκλέξει τό διάδοχο. Καί, μόλις ἔστειλε τήν πρόσκλησή του στούς Συνοδικούς Ἱεράρχες, χούφτωσε τό τηλέφωνο καί ἄρχισε νά τούς διατάζει καί νά τούς πιέζει νά δώσουν τήν ψήφο τους στό Θεόκλητο. Οἱ φάσεις, πού ἀκολούθησαν, εἶναι ἐντελῶς πρόσφατες καί σέ ὄλους γνωστές. Ἡ πλειοψηφία τῶν Ἱεραρχῶν ἀρνήθηκε νά ξεπουλήσει τή συνείδησή της καί νά γίνει δέσμια τῆς ὑποπτης ἔμμονῆς τοῦ Χριστόδουλου. Παράλληλα, σέ χρονικό διάστημα δυό καί μόνο ἡμερῶν, ἡ Καλαμάτα ἐπαναστάτησε καί βγήκε στό κλαρί. Μήνυσε στό Χριστόδουλο, νά μή τολμήσει, νά φέρει στήν Ἐκκλησία τους, στό πνευματικό τους σπίτι, τό ἀπόρριμμα τῶν τρικῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν. Καί ὁ Χριστόδουλος, γιά τέταρτη φορά, μάζεψε τό «ληγμένο» ἐμπόρευμά του καί τό ἔκρυψε στήν ἀποθήκη του.

Ἀπό δῶ καί πέρα δέν μπορούμε νά ὑπολογίσουμε ἢ νά μαντέψουμε, πόσες φορές ἀκόμα θά τόν ἐμφανίσει στίς προθήκες του καί πόσες φορές θά διαλαλήσει τήν ἀξία του. Ὑπάρχουν, στήν ἑλληνική ἐπικράτεια, 80 Μητροπόλεις. Τό περιθώριο γιά διαφήμιση δέν εἶναι μικρό. Κάθε φορά, πού χηρεύει μιά, ὁ Θεόκλητος μπορεῖ νά ἐμφανίζεται ὡς ὑποψήφιος, ὡς ἐκλεκτός καί ὡς εὐνοούμενος τοῦ Χριστόδουλου. Τό ἐνδεχόμενο, ὅμως, νά ξεγελαστοῦν κάποιοι Χριστιανοί καί νά δεχτοῦν ἐκεῖνον, πού τόν ἀπόρριψαν καί τόν ἀπόδιωξαν οἱ

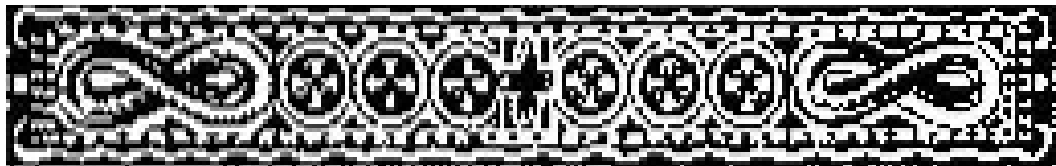
χιλιάδες τῶν τεσσάρων ἐκκλησιαστικῶν περιοχῶν, εἶναι μικρό, ἐντελῶς σκιῶδες. Τό καμάρι τοῦ Χριστόδουλου δέν εἶναι καμάρι τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐκλεκτός τῆς καρδιάς του δέν εἶναι ἐκλεκτός καί ἀποδεκτός ἀπό τό νοῆμον καί παρατηρητικό καί βαθειά διεισδυτικό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα.

Ἐνα πλήθος, ἐκπληκτο καί ἀπορημένο, διερωτᾶται, πού ὀφείλεται ἡ ἀσυγκράτητη, κυριολεκτικά παθολογική, εὐνοια τοῦ Χριστόδουλου πρὸς τοὺς «κραγμένους» καί ἐκτεθειμένους ρασοφόρους. Γιατί προθυμοποιεῖται νά ἐκδαπανηθεῖ, φτάνοντας στό σημεῖο νά θυσιάσει, ἀπερίσκεπτα, τήν προσωπική του ἀξιοπρέπεια, διαφημίζοντας τίς «ληγμένες» φιγούρες τους καί προωθώντας τους στίς ἡγετικές ἐπάξεις τῆς ἀγιώτατης Ἐκκλησίας μας. Γιατί προσφέρεται, αὐτόβουλα, στή δημόσια χλεὺή καί στόν πολυσήμαντο ψιθυρισμό.

Οἱ ἀπαντήσεις στά ἐρωτήματα αὐτά ποικίλουν. Καθὼς ὁ ἴδιος, προσπαθεῖ-κατά κανόνα ἀπρόσφορα-νά ἐπικαλύπτει καί νά ἀποκρύπτει τίς προθέσεις του καί τίς προτιμήσεις του στή βαθειά σιωπή, ὁ ὀρίζοντας τοῦ διαλόγου καί τοῦ ἀντιλόγου μένει ἀνοιχτός στοὺς νηφάλιους παρατηρητές τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ἐξελίξεων καί εὐρῶς. Καί ὁ καθένας μπορεῖ νά συμπληρώνει τά κενά μέ τίς δικές του γνώσεις ἢ μέ τίς προσωπικές του, σωστές ἢ λαθεμένες ἐκτιμήσεις.

Καί, πραγματικά, ἀκούγονται πολλά. Ἰδιαίτερα ἡ ἀλληλεξάρτηση τοῦ δίδυμου Χριστόδουλος-Κουμαριανός δίνει ἐρεθίσματα γιά μακρὸ κομπολόι

Ἔρση ἐπιτιμίου ἢ Ἐμπαιγμός;

Ἡ Δ.Ι.Σ. κατά τή συνεδρίαση τῆς 10-1-2007, ἀποφάσισε νά ἄρει τό «ἐπιτιμιο τῆς ἀκοινωνησίας» ἀπό τόν τότε σοβαρά ἄρρωστο, μακαριστό πλέον, Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνο, ὑπό τήν αἶρεση ὅτι ἡ ἔρση θά ἐπικυρωθεῖ ἀπό τήν Ἱεραρχία, ὅποτε συνέλθει. Κατά τό ἐκδοθέν δελτίο τύπου, τοῦτο ἔγινε «μέ ἄκρα ἐπιείκεια», λόγω τοῦ ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος «βρίσκεται στή πρόθυρα τῆς ἐξόδου ἀπό τόν βίο αὐτόν».

Ἡ ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ. προκάλεσε, σέ ὅποιο πιστό γνωρίζει τά πράγματα, ἀνάμεικτα συναισθήματα φαιδρότητας, ἀηδίας καί ὀργῆς. Οἱ ἅγιοι Συνοδικοί βρίσκονται ἐκτεθειμένοι. Κινοῦνται ἐκτός νομιμότητας καί κανονικῆς τάξεως, καί γιά νά τό ποῦμε ἀλλιῶς, ἐκτός στοιχειώδους λογικῆς καί ἠθικῆς. Διασύρουν τό συνοδικό σύστημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,

σχολίων. Κάποια, μάλιστα, ἀπό αὐτά, πολύ τολμηρά καί καυστικά. Πού, ἂν μείνουν ἀναπάντητα, θά πλήξουν ἀνεπανόρθωτα τό προφίλ του. Θά δημιουργήσουν ὀλοσκότεινο φόντο, μέσα στό ὁποῖο θά πνιγεῖ ἡ ὑστεροφημία του.

Δέν εἶναι ἀκίνδυνο, νά στήνεις συνε-

καθιστώντας τό θεσμό ἀὐθαιρεσίας καί σκοπιμοτήτων, θεσμό ἱεροεξεταστών.

Πῶς ἐπιβλήθηκε τό «ἐπιτιμιο ἀκοινωνησίας» στόν Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνο καί πῶς κηρύχθηκε ἔκπτωτος; Καμιά κατηγορία γιά ἐγκλήματα δέν τοῦ ἀπαγγέλθηκε ποτέ, οὔτε καταδικάστηκε ἀπό ἐκκλησιαστικό δικαστήριο. Τουναντίον, ἔχαιρε, καθ' ὄλο τό μακρό διάστημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς του διακονίας, μεγάλης ἐκτιμῆσεως στόν κληρο καί τό λαό στήν πατρίδα μας καί στό ἐξωτερικό, ὅπου εἶχε ἀναπτύξει ἔντονη ἱεραποστολική δράση. Ἀπόδειξη τῆς ἐκτιμῆσεως αὐτῆς εἶναι τό πλῆθος τοῦ κόσμου, πού συνέρρεε, καθημερινά, στήν κλίνη τοῦ πόνου του καί τόν συνόδευσε στήν τελευταία του κατοικία, μεταξύ τοῦ ὁποῖου πολλοί κληρικοί, ἀκόμα καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες.

χῶς, στή λεωφόρο τῶν ἱστορικῶν ἀγώνων, τίς προτομές τῆς φαυλότητος καί τῆς ἀναξιοκρατίας καί νά τίς διαφημίζεις ὡς μνημεῖα καλλιεργημένου ἥθους καί ἀξιοζήλευτης ἱκανότητος.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἡ ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας σ' αὐτόν καί τούς Λαρίσης κυρό Θεολόγο καί Ἀττικῆς κ. Νικόδημο, καί ἡ διατήρησή του, ἦταν ἐνέργειες ληστρικές τῶν Συνόδων, πού διοίκησαν τήν Ἐκκλησία κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες. Χαλκεύτηκε μέ στόχο τήν ἀρπαγή τῶν Μητροπόλεων τους γιά νά βουλευτοῦν ἡμέτεροι ἀνόμων κρατούντων, ἡ περιστασιακά πειθήνια ὄργανά τους. Ἐπινοήθηκε, γιά νά κλείσει στόματα ἀκατηγόρητα, πού εἶχαν τήν παρρησία τῆς γνώμης τους, ὄχι πάντα ἀρεστῆς στούς κρατούντες, καί ἐπισείεται σά μορμολύκειο πρὸς ὄλους τούς Μητροπολίτες: «καθῆστε φρόνιμα» γιὰτί ὑπάρχει τρόπος σ' ἐμᾶς, πού ἐλέγχουμε τή Σύνοδο νά σᾶς ἐκθρονίσουμε μέ συνοδικές διαδικασίες, μέ ἀπλές συνοδικές ἀποφάσεις ἐπιβάλλοντάς σας ἐπιτίμια.

Τό ἐπιτίμιο ἦταν ἀνθαίρετο, ἀθεμελίωτο, ἀνυπόστατο. Ὁ Σεβασμιώτατος, «ἀμετανόητος», καί πολλοί ἄλλοι μαζί μ' αὐτόν, οὐδέποτε τό ἀναγνώρισαν. Ὁ ἴδιος διακήρυσσε σ' ὄλους τούς τόνους, ὅτι εἶναι ὁ κανονικός Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος. Πολλοί δέ κληρικοί καί λαϊκοί διατήρησαν πλήρη κοινωνία μέ τό σεβάσμιο «ἀκοινωνήτο» Γέροντα. Ἐάν κάποιοι, λοιπόν, διέπραξαν κανονικά ἐγκλήματα, αὐτοί εἶναι οἱ Ἱεράρχες, πού εἶχαν καί ἔχουν τήν εὐθύνη τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ὅσοι ἐξεθρόνισαν τόν Κωνσταντίνο μαζί μέ ἄλλους 11 Μητροπολίτες τό 1974 χωρίς δίκη. Ὅσοι ἐπέβαλαν τά ψευδο-ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας σ' αὐτόν καί στούς ἄλλους δύο Μητροπολίτες

τό 1993 καί τά ἐπιβεβαίωσαν τό 1998. Ἄλλά καί ὅσοι ἐνεργά ἢ παθητικά συνειργήσαν στή διατήρηση καί τό κουκούλωμα αὐτῆς τῆς ἀκατανόητης γιά τά Ὁρθόδοξα θέσμια καταστάσεως ἐδῶ καί 33 χρόνια. Εἶναι, ἀκόμα, οἱ ψοφοδεεῖς ἢ καιροσκόποι, πού δέν ἤρθησαν στό ὕψος τῶν περιστάσεων καί οὐδέν ἐπραξαν, ὥστε οἱ πληγές αὐτές τῆς Ἐκκλησίας νά ἐπουλωθοῦν. Ὅλοι αὐτοί κανένα δικαίωμα δέν ἔχουν νά ἐπιβάλλουν ἢ νά αἴρουν ἐπιτίμια σκοπιμότητας σέ ἀθώους, γιὰτί φταῖχτες εἶναι οἱ ἴδιοι.

Ἰσχυρίζονται ὅτι κινοῦνται ἀπό φιλανθρωπία, λόγω τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος «βρίσκεται στά τελευταῖα του». Αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ὅμως, ἡ φιλανθρωπία ἀνήκει στά δικαιώματα τοῦ Θεοῦ καί μόνο. Ἐάν συνειδητοποιήσουν, ὅτι ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου, πού βρίσκεται στά πρόθυρα τῆς ἐξόδου του ἀπό τή ζωή, εἶναι στά χέρια τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό συνοδικές ἀποφάσεις.

Ἡ ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου εἶναι ἐμπαιγμός καί ἐπικοινωνιακό τρίκ στυγνῶν ἱεροξεταστῶν. Εἶναι θεομπαζία. Ἐάν ἀφήσει ὁ κ. Χριστόδουλος καί οἱ περί αὐτόν συνοδικοί τά κροκοδείλια δάκρυα: «μέ ἄκρα ἐπιείκεια»!. Μέ ἄκρα ταπείνωση καί συντριβή πρέπει νά πᾶνε νά ζητήσουν ἀπό τόν Γέροντα Κωνσταντίνο συγγνώμη. Τά προσχήματα ἔχουν πιά πέσει. Ἐάν κανένα δέν διαφεύγει τό γεγονός ὅτι παραμένουν ἀμετανόητοι ἐδῶ καί 33 χρόνια. Ὅτι ἡ δολιότητα φωλιάζει μέσα τους. «Ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ δακρύνει ὁ ἐχθρός, καί ἐάν εὖρη καιρόν, οὐκ ἐμπλησθήσεται ἀφ' αἵματος» (Σοφ. Σειρ.).

ΣΚΑΝΔΑΛΑ...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ «ΑΥΤΟΚΑΘΑΡΣΗ»

Σε καθημερινή αθηναϊκή εφημερίδα διαβάσαμε, πριν λίγο καιρό, ένα θλιβερό και συνάμα συγκλονιστικό για την Έκκλησία μας περιστατικό. Μεταφέρουμε όρισμένα αποσπάσματα, όπως ακριβώς αυτά παρατίθενται σ' αυτό το επώνυμο δημοσίευμα.

Σε πρωτοσέλιδο της εφημερίδας διαβάζουμε με πηχυαίους τίτλους:

«Σκηνές απείρου κάλλους σέ Μητρόπολη της Β. Ελλάδος. ΤΡΕΛΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ δεσπότη με τον άτακτο διάκονο του».

Και ακολουθούν οι παρακάτω περιγραφές στις έσωτερικές σελίδες της εφημερίδας.

«Βοά πρωτεύουσα νομού της βόρειας Ελλάδας από τον τρελλό έρωτα που ζει ο Μητροπολίτης με νεαρό αρχιμανδρίτη, ο οποίος μέχρι πριν από λίγο καιρό ήταν ο προσωπικός του διάκος... Όλα ξεκίνησαν όταν ο 44χρονος σήμερα ιερωμένος ανέλαβε τη Μητρόπολη του νομού. Μαζί του

Προσποιούμενος, για τά μάτια του κόσμου, δακρύζει ο έχθρός, και όταν βρει εύκαιρία δέν χορταίνει νά πίνει αίμα!

Μακκαβαίος

είχε και διακόνους, οί όποιοι θα τον βοηθούσαν στό έργο του. Ένας 33χρονος από αυτούς τράβηξε άμέσως τό ενδιαφέρον του νέου Μητροπολίτη... Μάλιστα, ή προτίμηση που έδειχνε στόν άνθρωπό του ο δεσπότης δυσαρεστούσε άρκετούς μέσα στή Μητρόπολη, οί όποιοι είχαν καταλάβει τον κρυφό τους έρωτα, αλλά δέν τολμούσαν νά πουν τίποτα... Άνθρωποι από τό περιβάλλον του Χριστόδουλου έχουν στείλει μήνυμα στόν έρωτευμένο Μητροπολίτη νά σταματήσει τά έρωτικά παιχνίδια και νά άφιερωθεί στό έργο του».

Δέν θα πάρουμε θέση στην ουσία του δημοσιεύματος. Ούτε θα υιοθετήσουμε τις διαπιστώσεις του δημοσιογράφου για την αντιμετώπιση του ζητήματος από πρόσωπα του περιβάλλοντος του Αρχιεπισκόπου. Θα σταθούμε όμως αποκλειστικά και μόνο σ' αυτό τουτο τό δημοσίευμα, τό όποιο και ύπαρκτό είναι και μεγάλη δημοσιότητα έλαβε, αλλά και επώνυμα καταχωρίζεται με ήχηρους πρωτοσέλιδους τίτλους και άηδιαστικές περιγραφές στό μακροσκελές κύριο περιεχόμενό του. Θα σταθούμε στό δημοσίευμα αυτό και θα διατυπώσουμε

εὐθέως τὶς παρατηρήσεις μας. Δὲν εἶναι οὔτε ἐπιπόλαιες οὔτε γενικὲς οἱ ἀναφορὲς τοῦ ἐπώνυμου δημοσιογράφου. Παρατίθενται καὶ σοβαρὲς «ἐνδείξεις» γιὰ τοὺς πρωταγωνιστὲς τοῦ συμβάντος καὶ ἄλλες πολλὲς λεπτομέρειες, πού δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαφύγουν τὴ βάσανο τῆς ἔρευνας καὶ τοῦ ἐλέγχου. Καὶ κάτι τὸ σπουδαιότερο. Ὁ προβληματισμὸς καὶ ἡ ἀπορία ἀπὸ τὶς ἀηδιαστικὲς περιγραφὲς τοῦ προβαλλόμενου σκανδάλου, ἀφοῦ σκοπὶμος παραλείπεται τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότη, εὐλόγα μποροῦν νὰ ἐπεκταθοῦν καὶ νὰ ἀφήσουν ἐκτεθειμένους καὶ ὄλους ἐκείνους τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ κληρικούς, τοὺς ὁποίους ἐγγίζει τὸ δημοσίευμα, εἴτε κατὰ τὴν ἐπισημειούμενη ἡλικία εἴτε κατὰ τὸν εὐρύτερο χῶρο, πού ὁ δημοσιογράφος ἐντοπίζει, ὡς τὴν περιοχὴ πού ἐκτυλίσσεται τὸ σήριαλ.

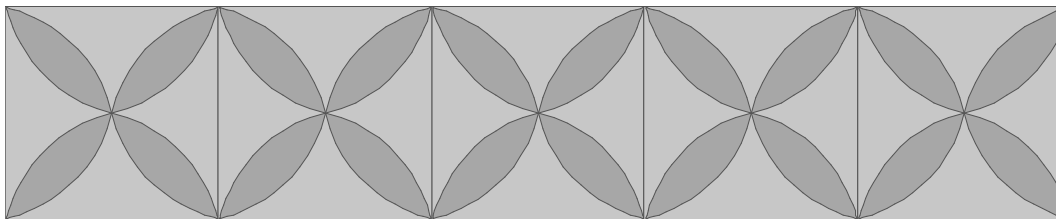
Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὰ ὅσα ἀκούσαμε καὶ εἶδαμε κατὰ τὸ πολὺ πρόσφατο παρελθόν, μετὰ τὶς ἀυτεπάγγελτες ἀναληφθεῖσες ὑποχρεώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας περὶ «αὐτοκάθαρσης» (πού δὲν πραγματοποιήθηκε), ὄφειλε νὰ προβληματιστεῖ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα αὐτά, στὰ ὁποῖα περιέχονται σοβαρὲς καὶ σπουδαῖες ἀναφορὲς σκανδάλων. Ὅφειλε νὰ καλέσει πάραυτα τὸ δημοσιογράφο, πού ἐπώνυμα ὑπογράφει τὸ ρεπορτάζ, νὰ τοῦ ζητήσει νὰ κατονομάσει τὸ Μητροπολίτη, νὰ καταθέσει τὰ στοιχεῖα πού ἔχει στὴν κατοχὴ του ἀπὸ τὴ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα καὶ σὲ καταφατικὴ περίπτωση νὰ διατάξει ἀμέσως

ἔρευνα γιὰ τὴ διακρίβωση τῆς βασιμότητος ἢ μὴ αὐτοῦ τοῦ τραγικοῦ περιστατικοῦ. Ἄλλως, νὰ καταγγεῖλει τὸ δημοσίευμα ὡς συκοφαντικὸ καὶ ἀόριστο, πού ἐκθέτει τὴν Ἐκκλησία καὶ τοὺς λειτουργούς τῆς.

Τίποτε ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔπραξε, ἀπὸ ὅσα εἴμεθα σὲ θέση νὰ γνωρίζουμε. Καὶ ἄφησε νὰ πλανᾶται ἢ ἀπορία καὶ ἢ ἀμφιβολία, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀποτροπιασμὸς τοῦ πληρώματος. Ἄφησε ὅμως παράλληλα ἐκτεθειμένους καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἐκείνους τοῦ συγκεκριμένου χῶρου (Β. Ἑλλάς), γιὰ τοὺς ὁποίους, κατὰ τὶς ἐνδείξεις καὶ τὶς περιγραφὲς τοῦ δημοσιεύματος, δημιουργοῦνται εὐλογες ἀμφιβολίες καὶ ἐρωτηματικὰ περὶ τῶν προσώπων τῶν φερομένων ὡς πρωταγωνιστῶν.

Ἄδυνατοῦμε τέλος νὰ πιστεύσουμε τὴν τελικὴ ἀναφορὰ τοῦ δημοσιεύματος γιὰ τὶς παρεμβάσεις τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλοντος πρὸς τοὺς φερόμενους ὡς πρωταγωνιστὲς τοῦ σκανδάλου «νὰ σταματήσουν τὰ ἐρωτικά παιχνίδια καὶ νὰ ἀφιερωθοῦν στὸ ἔργο τους»(!!!). Καὶ θέλουμε νὰ ἐμμείνουμε στὴ δυσπιστία μας ἀναφορικὰ μὲ τὴν παράγραφο αὐτὴ τοῦ κειμένου, γιατί, ἂν δεχθοῦμε τὸ ἀντίθετο, τότε θὰ πρέπει νὰ προβληματισθοῦμε πολὺ καὶ νὰ ἀνησυχήσουμε ἰδιαίτερα, ὅταν αὐτὰ τὰ τραγικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται στὴ δημοσιότητα ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε, μετὰ τό, κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν, «τσουνάμι» τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀποκαλύψεων, ἔχουν τέτοια ἀντιμετώπιση ἀπὸ τὴ διοικούσα Ἐκκλησία.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ. Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴ

Οί Πόντιοι Πιλάτοι.

Συνοδικοί Μητροπολίτες της περιόδου 2004-2005, 9 τόν αριθμό επί συνόλου 13, καί συγκεκριμένα οί:

Ξάνθης κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
 Έλασσώνος κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
 Σάμου κ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ
 Καστορίας κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ
 Φλωρίνης κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Κασσανδρείας κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Νέας Σμύρνης κ. ΣΥΜΕΩΝ
 Γλυφάδας κ. ΠΑΥΛΟΣ, καί
 Θήρας κ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ,

υπέγραψαν καί έθεσαν σέ κυκλοφορία μιá δήλωση, μέ τήν όποία άποποιοϋνται κάθε ευθύνη για τή

δημοσίευση του παραπάνω περιστατικού καί έξ άφορμής αυτού, υπεύθυνο έκκλησιαστικό πρόσωπο, ό Πρόεδρος του Έρου Συνδέσμου Κληρικων Έλλάδος, σέ συνέντευξη του στην ίδια έφημερίδα, προχωρεί σέ φοβερές διαπιστώσεις καί βαρείς χαρακτηρισμούς για όσα συμβαίνουν στο χώρο τής Έκκλησίας από κληρικούς παντός βαθμού. Καί τονίζει, μεταξύ άλλων, χαρακτηριστικά:

«Θά πρέπει τό άγνό όρθόδοξο ιερατείο καί ό Όρθόδοξος πιστός λαός του Θεού νά έντοπίσουν όλα αυτά τά ήθικά καθάρματα που υπάρχουν μέσα στην Έκκλησία καί νά τά διώξουν. Ζητώ νά άρχίσει ένα ιερόσ πό-

λεμος για τήν κάθαρση τής Έκκλησίας από αυτά τά άποβράσματα, αυτά που λέγονται, κακώς βέβαια σήμερα, ίερωμένοι».

Οί τελευταίες αυτές έκτιμήσεις καί διαπιστώσεις προδίδουν τόν πόνο καί τήν άγωνία του υπεύθυνου αυτού έκκλησιαστικού φορέα. Στο πλήρωμα όμως προκαλοϋν έντονους προβληματισμούς καί άγωνίες για τήν άντιμετώπιση τέτοιων φαινομένων, που μοναδικό άποτέλεσμα έχουν νά μειώσουν τήν έμπιστοσύνη του ποιμνίου στους πνευματικούς του ήγέτες καί νά κλονίζουν έναντι των τρίτων τό κύρος τής Άγίας μας Έκκλησίας.

Ό Σχολιαστής

σύνταξη και δημοσίευση στο περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», πού είναι τό επίσημο έντυπο τῆς Ἐκκλησίας, (τεῦχος 7, Ἰούλιος 2005), κειμένου μέ τίτλο «ΑΙΤΗΣΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ». «Τό ἐν λόγῳ κείμενο», δηλώνουν, «δέν ἀποτελεῖ κατ' ἀκρίβειαν συνοδικό ἔγγραφο... Οὔτε ἀναγνώστηκε οὔτε ἐγκρίθηκε οὔτε -πολύ περισσότερο- ὑπογράφηκε ἀπό μᾶς, τά Συνοδικά Μέλη τῆς τότε Συνοδικῆς Περιόδου». Ἡ αἴτηση αὐτή, ὑπενθυμίζουμε, στάλθηκε στήν παραπάνω Ἀρχή μέ σκοπό νά θεσπισθεῖ ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλική συμπεριφορά Ἐπισκόπων, ὡς προσωπικό δεδομένο, εἶναι ἄσχετη πρός τήν ἄσκηση τῶν καθηκόντων τους, καί ὡς ἐκ τούτου δέν μπορεῖ νά ὑπόκειται σέ δημόσιο ἔλεγχο. Ἐπ' αὐτοῦ, οἱ 9 δηλώνουν: «ὄχι μόνο δέν υἱοθετοῦμε ἐκφράσεις-ἐπιχειρήματα τοῦ συντάκτη τῆς ἐν λόγῳ «Αἴτησης», πού ἀναφέρονται στή σχέση ὁμοφυλοφιλικῆς συμπεριφορᾶς μέ τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος (κατά μείζονα λόγο μέ τήν ἄσκηση τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος), ἀλλά ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ καί ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ ἀπεριφράστως».

Σημειώνουμε ὅτι τῆ Δήλωση δέν ὑπέγραψαν οἱ:

Ἀρχιεπίσκ. Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος,
Κερκύρας κ. Νεκτάριος,
Σύρου κ. Δωρόθεος, καί

Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος,
ὁ δέ Ξάνθης ὑπέγραψε μέν, ἀλλά μέ κάποιες ἐπιφυλάξεις.

Ὅμως, καί μετά τή Δήλωση αὐτή οἱ 9 Μητροπολίτες ἐξακολουθοῦν νά μένουν ἐκτεθειμένοι καί ἀποδεικνύονται τραγικά ἀνεπαρκεῖς ὡς ὄργανα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Α. Ἡ «Αἴτηση Θεραπείας», ὄχι μόνο δημοσιεύτηκε στό επίσημο περιοδικό τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί στάλθηκε στήν Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων, ὡς ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀσχετῶς ποιός τό ὑπέγραφε, μέ τό ὅποιο ἡ Ἀρχή ἀσχολήθηκε ἐπισταμένως καί ἐξέδωσε ἐπίσημη ἀπορριπτική ἀπόφαση. Ἄν πράγματι ἡ «Αἴτηση» δέν ἀναγνώσθηκε, οὔτε ἐγκρίθηκε ἀπό τήν τότε Ἱερά Σύνοδο ἀποτελεῖ μείζον θέμα: οἱ 9 Συνοδικοί ὑπῆρξαν θύματα ὑποκλοπῆς τῆς ὑπογραφῆς τους καί δολίας στρεβλώσεως τῆς βουλήσεώς τους. Καί τί ἔκαναν τότε; Κατήγγειλαν τό γεγονός ἐνώπιον τῶν ἐκκλησιαστικῶν καί πολιτικῶν δικαστηρίων; Ὁχι. Ἐσιώπησαν αἰδημόνως.

Β. Δέν συζητήθηκε, λένε, στήν Ἱερά Σύνοδο. Μήπως, ὅμως, ἂν ψάξουμε τά πρακτικά τῶν συνοδικῶν συνεδριάσεων τῆς περιόδου ἐκείνης, βροῦμε φαρδιές πλατιές τίς ὑπογραφές τους κάτω ἀπό ἀποφάσεις περί λήψεως μέτρων προστασίας τῶν Ἀρχιερέων ἀπό τά «ἀδηφάγα» ΜΜΕ, καί ἐξουσιοδοτήσεις πρός τόν Ἀρ-

χειπέσκοπο νά προβεῖ, σέ συνεργασία μέ νομικούς του συμβούλους, σέ κάθε νομικά πρόσφορη ἐνέργεια πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτό; Ὑπόθεση κάνουμε. Σημιώνουμε μόνο, ὅτι οἱ ἴδιοι, ὡς μέλη ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ἀθώωσαν τότε δύο Ἱεράρχες, τὸν π. Πειραιῶς κ. Καλλίνικο καὶ τὸν νῦν Βρεσθένης κ. Θεόκλητο ἀπὸ κατηγορίες, ὅπως ἐκεῖνες, τίς ὁποῖες θέλει νά καλύψει ὡς προσωπικά δεδομένα ἢ ἐν λόγῳ «Αἵτηση Θεραπείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου».

Γ. Λένε οἱ Μητροπολίτες ὅτι συνέταξαν τὴ δήλωσή τους (ἐνα καὶ μισὸ χρόνο μετὰ τὰ γεγονότα), «ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτημάτων, πού τοὺς ἀπηύθυναν ὀρισμένοι ἀδελφοί (ἀλλὰ καὶ ἐπικριτικῶν σχολίων πού δημοσιεύθηκαν)...». Ὡς, δηλαδή, δέν ὑπῆρχαν ἐρωτήματα καὶ σχόλια, ὅλη αὐτὴ ἡ θλιβερὴ ὑπόθεση, πού ἐκθέτει τὸ ἐπισκοπικὸ σῶμα, τὴν ὁποία πολὺ καλά γνῶριζαν, θά ἔμενε θαμμένη, ἔχοντας ἐξασφαλίσει τὴν «ἐν σιωπῇ» ἀνοχή τους; Τὸ ἐρώτημα θέλει ἀπάντηση.

Δ. Ὡς, ἔστω ὅτι τὸ πῆραν ἀργά εἰδηση. Καὶ τί ἔκαναν; Σέ ποιά ἐνέργεια προέβησαν ὡς ὑπεύθυνοι Ποιμενάρχες τῶν πομνίων τους, τὰ ὁποῖα προβληματίζονται ὡς πρὸς τί, ἐπιτέλους, πρεσβεύει ἡ Ἱεραρχία γιὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία; Ὑπέγραψαν μιὰ «Δήλωση» μέ τὴν ὁποία λένε ὅτι αὐτοὶ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ καὶ ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΝ τὰ διαλαμβανόμενα στὴν «Αἵτηση» τῆς Συνόδου τους, καὶ ὅτι

οἱ ἴδιοι ἔπασαν θύματα ἀπάτης. Ἡ καταγγελία εἶναι σοβαρὴ. Πλήττει καίρια τὴ συνοδικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας. Θά τὴν προωθήσουν, ἔστω καὶ τώρα, στὰ ἀρμόδια δικαστικά ἐκκλησιαστικά καὶ εἰσαγγελικά ὄργανα; Ὡς θά ἀρκεσθοῦν στὸ ὅτι ἄφησαν νά διαρρεῦσει ἡ πρόσφατη «Δήλωσή» τους καὶ νά κυκλοφορεῖ ἀπὸ χέρι σέ χέρι ὡς φέιγβολάν φωτοαντιγραφημένο; Ὡς ἐνιψαν, δηλαδή, δημοσίως τὰς χεῖρας των σάν Πόντιοι Πιλάτοι.

Αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα, μέ τὴν ἐπιφύλαξη νά ἐπανέλθουμε στὸ μέλλον. Τὸ θέμα γιὰ μᾶς δέν ἐκλείσει.

Σ.Κ.Χ.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X